

מסורת הש"ס

(א) ויבנות כד: וכו',
(ב) נפ"ה קבלה היא ק"ל לנני
(ג) עיניו עקד ק"ל א"ל
(ד) נ"ל דשמיין עמולות,
(ה) ע"י בנ"מ כפ"ט הל"ט
מהלכות אסורי ביאה, (ו) גר
מהר"מ אינה מולה והא
דנקט כ"י דלפ"ה מולה ורב
אלא כ"י סתם הכל פ"ה
(ז) עיין במשנה לתקן פ"ט
מהלכות א"כ הלכה כ"ט
שכתב ד"ק שמי מיתות בין
לרבי וכו' ונפרש טומא
התוס' ע"ש,

הגהות הב"ח

(א) ר"ה צלמו למחלקות
לרשב"ג דאמר: (ב) ר"ה
אלא משום וכו' טהרה
דשומרת:

גליון הש"ס

גמ' לפיכך דרשב"ג: כעין זה
לעיל ע"פ וצ"ח כ"ט ע"ה: לפי
שם באנו להחליקת רבי
ורשב"ג: ע"פ מ"ה
דמחומות דרשב"ג: שם אין
תולין מה שנק' לפי שאין
תולין: כעין זה שכתב ע"ה
ניטס כ"ט ע"ה:

תוס' הרא"ש

דתניא תולה בנכרית ר"מ
אומר בראיה לראות. לפי
מא דר"ה השתא דר"מ
לחומרא ולרבנן [נא] בעו
(של) שותא ראוה
לראות. כתב רבינו מאיר
דהוה מצי למימר לטעמך
מאי איריא נכרית אפי'
ישראלית נמי דכיון דלא
הגיע זמנה לראות ולא
ראתה כתמה טהור
כדאמרין לעיל דאפי'
סדיניה מוכללין בדם אין
חוששין לה וכו'. וכן
מקלקל ליה תולה:
בנכרית הוראה. פ"ה
שואתא כבר אבל אין צ"ח
שואתא נכשיו א"כ אפי'
ישראלית נמי ודא דקאמר
דומיא דגדה מה נדה דקא
חזיא לאו דומיא דגדה מש
אלא כמו דהא שואתא אפי'
נכרית שכבר ראתה: בשני
טהור שהלכו בשני
שבילין. האי טמא לאו
שכבר ספר שכבה דא"כ
היכי קאמר הכא בר אבא
(ב) אהבה מאי נפקא ליה
מינה נפקא ונפקא שהרי
סותר כל מה שספר ולא
אירי נמי בלא ספר כלל
דא"כ היכי קאמר בר אבא
באנו למחלוקת ר' ורשב"ג
הא תניא לעיל ושני שותא
בשומרת יום בראשון שלה
משום דלא מנסתא מידי
אלא מיירי בשכספ' ו' או ד'
ובאה פליגי דרב אדא ורב
חסדא רב אדא סבר כיון
שאני סותר הכל לא קרי
ליה חסדא ורב חסדא סבר
אפי' סותר במקצת קרי ליה
חסדא ותימיה מונא ליה לרב
הא דרב חסדא אירי בשכס
מקצת ולכן פריך ליה מאי
נפקא ליה מינה דילמא דרב
חסדא בשכספ' כל שבעה
אירי וי"ל דא"כ מאי
חידושא דרב חסדא חיינו
פלוגתייהו דלעיל. ותימיה
אמאי קאמר לעיל ספרה
שבעה לרב חסדא וי"ל
לדברותא דרשב"ג: נקטה
דא"ה תולה בה. ותימיה ורב
חסדא לימא מילתיה בובה
גופה שספרה מקצתה באנו
למחלוקת רשב"ג ור' וי"ל
דנחא ליה למימר בשני

הרואה. שגדולה היא וידעין זה דכבר ראתה: ראויה לראות.
שהגיעו ימי הטהורים: וסבבא רבי מאיר לתומא הוה. דמיתא
לתנא קמא אפילו אינה ראויה ושמע מינה דלמרוייהו לא צעין
שראתה כבר והא תניא דרבי מאיר לקולא מכלל דלת"ק לא סגי
בראויה לראות עד שתהא רואה
ממש: ופריקין אלא קשיא דר.
קמיתא דמשמע דר' מאיר לחומרא:
פריץ הכי נ"ו. וצריכתא דקתני אינה
מולה בנכרית לת"ק הכי קאמר אינה
מולה בנכרית הראויה לראות אלא
אם כן רואה ר' מאיר אומר מולה
ותרוייהו ממיתא חדא מיתא אמרי
וכן דלמר כנחא קמא דמרוייהו:
בשני טלה. אם השאלתה לשומרת
יום בשני טלה מולה זה ואף על גז
ללא הומוקה רואה היום כיון
דמעיינה פתוח מולה זה ואע"ג
דמקלקלה לה פורתא דלריכה לשמור
יום המחמת כיון דטמאה השתא:
וכסופרת ו'. נקיים אחר וזה ואף
ע"פ שמקלקלה הריבה שספרה כל
ימי ספירתה וצריכה לספור ו' נקיים
הואיל ועכשיו טמאה מולה זה:
והצריכה מקולקלה. שומרת יום
צריכה עוד לשמור שלישי בשביל כחם
זה ואם סופרת היא סותרת כל
שלישיה: רבי אומר אינה טולה.
הואיל ומקלקלה לה מאי חזית
דמקלקלת להך טפי מהך: ושון
ספולה בשומרת יום כנגד יום בראשון
טלה. ללא מקלקלה מידי: וציוש
על דם טהור וצמחיה שדמיה טהורין.
ללא מקלקלה לה מידי שאין לה כחם
כדלמרא צ"ח קמא (דף י'): וזו שירפה
מזי ותלין כתמה בדם טהורים:
לפיכך דרבנן שמעון נא. כיון
דתנא מולה זה פשיטא דהיא מתוקנת
וזה מקולקלת: שכלנו בשני שבילין.
שמעון (ב) דלמר תולין כחם בשומרת
יום הכא נמי תולין שציל טמא בחדש
טמא וטהור דלא גרס נמי: שניהם
טמאים: עד כאן לא אמר רבי.
דשניה טמאה: אלא משום דכי הדדי
ינהו. שתייהן היו צחוקת טהרה
(ג) השומרת יום בשני טלה ראויה
לנצול כל שעה שתרצה כיון שספרה
שעה אחת הילכך אין כאן טומאה
שתייהן טמאות דלא הכא דטמא הוא
מאי נפקא ליה מינה אי תלית ציה
הילכך אפילו לרבי תלין: ורב חסדא
אמר סוף סוף. הך שומרת יום
טמאה היא צעיה הילכך טמאה הוא
ואפילו הכי קאמר רבי לא תלין זה:

כאן

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה.ס.

(א) תולדה בשומרת יום בנגד יום. מספקא ליה להר"י אם טמא קל
בגון סופרת מקמא או הכל ולא טבלה מולה בלא ספרה
כלל צין בנדה צין בטמא מת ושבילי דשמעתין לא איירי אלא בטהור
וטמא: (ועיל) יושבת מה צ"א אומר ר"ש. מדלא קאמר ר"מ ור'
שמעון מטמאים ליכא למפשט דלרבי
יוחנן מטהר ר"מ בספק ספקא ומיהו
מרישא ה"מ למפשט מדלא קאמר
ר' מאיר ור"ש אומרים עומדת טמאה
יושבת טהורה אלא דעדיפא מייתי
מצרייתא: במא' וטהור שהלכו
בשני שבילין. הך טמא לא מיירי
בטמא שספר וזהו אלא טמא שכל
מדקאמר רב אלא הסם כי הדדי ינהו
הכא מאי נפקא ליה מינה שמעון
ללא דומיא דפלוגתא לעיל הוא
ובטמא טמא ספר כלל נמי לא איירי
דלפילו רבי מודה דמולה דלמור
ושון כו' ואמאי קאמר רב חסדא
באנו למחלוקת רב מיירי בטמא
שספר קמא וס"ל לרב חסדא דלרבי
אפי' בספרה קמא (ג) אינה מולה ורב
אלא דקאמר מאי נפקא ליה מינה
לא קרי הפסד כיון דלא סתם הכל
והא דנקט סופרת ו' טמא טבלה
לרבותא דרשב"ג נקטיה דלפ"ה תולה:
באנו למחלוקת דרבי ורשב"ג.
וא"ת ורב חסדא אמאי לא נקט
מילמיה בזה גופה ולימא וזה
שספרה מקמא בלא למחלוקת
ו"ל דיתנא ליה לשמעיין דלפ"ה צ"ח
שצילן מטמא דלע"ג דהו ספק
טומאה ברה"ר וא"ת אם כן מה ענין
כתמים לשצילן דלע"ג דמרוייהו
אמרע חוקת טהרה דידעו קמא מ"מ
לטהר יומא שצילן משום ספק טומאה
ברה"ר ו"ל דגבי כחם נמי צריכא למימר
ללא אמרע חוקתה כלל דאיכא למתלי
בצדיתה כמו צדק של צדחים ואפ"ה
לרבי אינה מולה משום דמ"ש וזו
כיון ששניהם טהורין שספרה כבר
ו' ימים הכי נמי מאי חזית דלמין
בטמא שספר מקמא טפי בטהור
גמור ואלע"ג דלית ליה חוקת דטהרה
מיחזי כי חוכא ואלטולא דמאי טמא
מטמאין צ"ח טהורין שהלכו בשני שבילין
וצאו לשאלו צחא אחת דטהורין מדינא
ומטמאין להו כי היכי דלא ליהוי כי
חוכא ואלע"ג דלא דמי דהתם אי
מטהרין למרוייהו הוי חוכא דלי
אפשר להיות שניהם טהורין אבל
הכא אפשר דטהור הלך בטהור מ"מ
הוי חוכא דלמאי תלין טפי בטמא
מבטור כדלמרא לעיל גבי נשים וא"ת
מ"ש משני קופות דלמרינן תולין למון
תולין נפלו וי"ל דהתם אינו מפסיד
לחצרתה בתלייתו כלום והכא נמי אפילו
רבי מודה שחולה בנדה גמורה טמא טבלה כלל: במה' דלפ"ה בתם
בתם. אומר ר"י דליכא למימר דשני תלמות בנכרית שבעה טמא
טבלה אבל בראשון פשיטא ליה דמולה דאם כן מאי קאמר לקמן מ"מ
קשיא הא איכא לשנוי (ג) צין לרבי צין לרשב"ג בראשון טמא איירי צריכתא
ועוד דלפ"ה דרבי נמי ה"ל לצמצי בראשון טמא כיון דלא חזיא מגופה אלא
אפי' בראשון טמא נמי ליה ופשיטא ליה דלמין תולין אפי' לרשב"ג אלא לחזיא
מגופה ושמאל כללוהו שנייה קשה לה' יהודה צריכא ויהא דקמשי הא והא
רבי הא בראשון טמא טבלה הוא דאמר ר"ש ור' מאיר ור' חסדא
אשי אומר הא והא רשב"ג ור' מאיר ור' חסדא ור' מאיר ור' חסדא
כאן

כאן

עין משפט
נר מצוה

א מ"מ פ"ט מהל' אסורי
ביאה ה"ל קט ועי' נתיב
סמך לאון ק"ל ונש"ע יו"ד
פ"ה ק"ל ע"ה מל:
א מ"מ שם ה"ל קט סמך שם
טור"ש שם:
ב מ"מ שם ה"ל שם ועי'
נתיב וכו' סמך שם
טור"ש יו"ד שם ס"ה סמך
ועי':
ג מ"מ פ"ט מהל' שם
אבות הטומאה הלכ"ד ד:
א מ"מ פ"ט מהל' אסורי
ביאה ה"ל קט סמך לאון
ק"ל טור"ש יו"ד פ"ה ק"ל ע"ה
מנ [וספי' מנ]:

תוס' הרא"ש (המשך)

שבילין לרבותא דר'
דטמא אפי' דהו ספק
טמא ברה"ר מטמאין להו
כיון דבאו לישראל בבית אחת
ולא תלין טהור וטהור
וטמא בטמא. מיהו קשיא
לרב אדא אמאי נקט לעיל
דשון שותא בראשון
לרבותא חמישי ושישי דהו
ברבותא טפי (ובלא"ה) פ'
זה נראה דחוק לר"מ
לדברותא דמשמע דאירי
דומיא דפלוגתיהו דלעיל
דאפי' מיירי בע"א היה לו
לפרש ופי' הוא דאירי טמא
בבית בשבילי שלו קורס
שטבל והוה דומיא
דפלוגתיהו דלעיל וא"ת
קאמר רב אדא בר אבהו
לרבי דמי דלעיל [דהתם]
דיומיהו כי הדדי ינהו
דסופרת בשבילי שלה
חשובה כטהרה כיון
שטהרה מלוי בידה אימתי
שטהרה וטהרה אכל
הכא מאי נפקא ליה מינה
כיון שאין טהרה תולה
בדו שצילן אדם טהור
לחיות עליו חשוב הוא
טמא גמור דמי יימר
במדיק. ועוד דקמ' דלמא
קאמר בלא כי הדדי
ינהו אלא קאמר הכא מאי
נפקא ליה מינה שמעון שבא
לחושף ולומר אפי' אי הוה
הידי מאי נפקא ליה
מינה טמא שטהור תולה
בו הרי ספק טומא ברה"ר
הוא וטהור ולא מקלקלין
ליה אלא אם באו שנים
קאמר בבית אחת ואחא
למחלוקתא דרבי ורשב"ג
לחיות בתם בתם. לכאורה
שכספ' כיון כגון שספרה
ג' או ד' דומיא דלעיל אבל
בראשון לבי' תולה כיון
דלא מנסתא מידי ואי
אפשר לומר כן דא"כ לבעי
בראשון טמא לרבי שמא
אינה תולה משום דלא הוי
מגופה. וזה אי פשיטא ליה
דבראשון טמא תולה אלא
איתחוב בר לויא מברייא
דלמין לישני אה בראשון
אחא כו'. הילכך נראה דאף
בראשון מבעי ליה להו"ק
אליבא דר' פשיטא כיון דלא
חזיא מגופה דאיה תולה
אחא בראשון כיון דכי חזיא
מגופה קאמר דאיה תולה
בו. ויטביא ליה אליבא
דרשב"ג דקאמר דכי חזיא
מגופה תליא אפי' בשבילי
הכי נמי אדמעלמא קאמרי
דילמא אף בראשון לא
תליא:

(א) נראה דל"ל הכי נמי הטל
בכתם דמעלמא קאמרי נמי
תלין לא תלמא וכו'.